

NOTALAR

Parmaklarım usulca değiyordu narin, siyah beyaz tuşlara. Dokundukça kırılacak gibi oluyorlardı. Ama olsun. Benim hincim vardı. Daha sert basmalıydım. Piyano yerin dibine girmeliydi. Yazmalıydım yeni melodileri akıl defterime. Tamam şimdi sakin olalım. Yumuşak bir dokunuş tıpkı ince do gibi... Azalıyordu sanki tüm öfkem havada süzölen her melodiyle. Boşaltıyordum işte her bir derdi en ince seslere. Hızımı alamıyordum. Do re Do re Do Si La La Do... Müzikle bir bütün ruhum. Birden bir sesle irkildim. Kapı hışımla vuruluyordu. Aniden duraksadım. Yerimden fırladım. Kapadım piyanomun kapağını. Simsiyah gür saçlarımı geriye attım. Üstüme başıma çekidüzen verdim. Ahşap merdivenden ocakta yemeğini unutan ev hanımlarının telaşı ile koştum. Salona geldiğimde aynaya çarptı gözüm. Ve gözlerim titreyerek aynadaki yansımama odaklandı. Kocaman kahverengi gözlerim ve içindeki yaşama sevincime karışmış hüznün beyaz pırıltıları. Yüzüme göre biraz büyük olan burnum, kıvrak fakat ince düz dudaklarımın mora yakın rengi. Tenimin esmerliği. Kılık kıyafetimin aleladeliği. Kapıya doğru koştukça darbeler artıyordu. Eğer oysa diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Hani hep beklediğim o insan. Hol ile kapı arasındaki mesafe ne kadar da uzunmuş meğer. Yürüdükçe, koştukça sanki daha da uzuyordu. Kapıya yaklaştım. Kapı deliğinden bakacakken vazgeçtim. Hayır bir anda olmalıydı her şey. Gözümü kapadım, nefesimi tuttum. Kapı kolçağına uzandım. Yavaşça aşığıya doğru çektim. Kapı aralanınca ses kesildi ve hatta kapının ardındaki sanki bir kaç adım geri çekildi. Kapıyı ardına kadar açtım. Saçlarımı havalandıran bir rüzgar girdi sadece içeri. Dışarda koca bir boşluk. Nasıl olurdu ki böylesi. O kadar vuruş da neyin nesiydi? Tam kapıyı kapatacakken bir zarf ilişti gözüme, annemden beri yıkanmayan o pis kirli paspas üstünde. Ah güzel annem senin gibi hiç bir zaman olamadım. Eğilip aldım zarfı, göz ucuyla etrafı yokladım. Saçlarım bir kez daha uçtu, hava bu aralar pek bir rüzgarlıydı. Mutfağa geldim, ikinci raftan en keskin bıçağı aldım ve zarfı tüm çocuk merakımla yırttım. Neyin nesiydi acaba bu? Sandalyeye dayandım. Gördüklerime, okuduklarıma inanamadım. Seneler sonra gelen bu haber, kalbimdeki tüm umudun ışığı olan şu bir kaç satır, şizofren bir hasta gibi kahkaha atıp, daha hayata yeni başlamış olan küçük bir kızın babasının elini aniden bırakıp uçurumdan atlarken akıttığı gözyaşından akıtıp olduğum yere yığıldım.

Kuş sesleri doluyor kulağımdan içeri. Sıcak, sımsıcak bir sarı kamaştırıyor gözlerimi. Üşüyorum sonra. Tenim buz gibi soğuk. Titreme sarıyor bedenimi. Beton çok soğuk. Başımda umulmaz bir ağrı. Düşerken çarpmış olmalıyım. Gün dönmüş yeniden ve ben hala aynı ruh halindeyim. Usulca kalktım beton mermerden. Uyuşmuş her bir yanımla, hele sol bacağım...Sendeleyle sendeleyle odama çıktım. Bembeyaz karyolamın altında tüm hayallerimi içine alabilecek olan koca bavulumu çıkardım. Tozlanmış üstü, biraz yırtık ve eski püskü. Üfledim, gri tozlar mavi odamda uçtu. Gülmeden edemedim. Uçuk mor rengi dolabımı açtım, o eşsiz, meşhur gıcirtısı eşliğinde. En güzel kıyafetlerimi bavula tikiştirmeye başladım. Sevdiğim yeşil elbisem, siyah topuklularım(bazen yürüdüğümde fazlaca ses çıkarır kendileri), tatilde aldığım hasır şapka, uçlarında kuşların uçtuğu eşsiz tablolara taş çıkaran mavi eteğim, pembe paltom, ve beni uzun bir süre idare edecek her şeyi düzensiz şekilde valizimin bir köşesine sıkıştırdım. Yatağıma uzandım. Eteğimi çıkardım. Tenimin rengini bi doz açık gösteren ince çoraplarımı giydim. Dizlerime kadar gelen kırmızı, tıpkı saçlarım gibi olan eteğimi giydim. Üzerime siyah balıkçı yaka siyah bluzumu giydim. Eteğimin içine tikiştirdim bluzumun fazlalıklarını. Kot bir ceket aldım sırtıma. Nasıl da severim onu. Saçlarımı at kuyruğu yapıp bir kırmızı kurdeleyle bağladım. Hafif bir makyaj yaptım. Siyah düz babetlerimi giydim. Çantamla valizimi kapmış gidiyorken, unutmamam gereken en önemli şeyi unuttuğumu hatırladım. Dolabın üstündeki sedef kakmalı, zeytuni kılıflı küçük kutuyu. Bir hızla dönüp onu aldım, bavula attım. Ahşap merdivenden bu kez çocuğunun doğum haberini alan bir babanın coşkusuyla indim.

Toz bulutu içinde son bir kez evime baktım. Kapıyı açtım, hava halen rüzgarlıydı. Yüzümü dondurdu birdenbire. Sonra birden okşadı yüzümü narince. Sanki o da farkındaydı bir şeylerin ve canımın acımasından korku duyuyordu. Ağız dolusu güldüm rüzgara. Mahalle boyunca boyaları dökülmüş, acı safra renginden tut da gökyüzünün en güzel lacivertine kadar her renkten ahşap ve beton evler sıralanıyordu. İnsanlar pek sessizdi burada. Uzunca yıllardır görmüyordum çoğunu. Hatta evleri dahi başka kalmıştı aklımda. Mesela şurada camı kırık olan evde Süheyla Hanımlar oturuyordu geliniyle. O zamanlarda kırıkta cam. Üşürdü hep Süheyla Hanım ve gelini. Oğlunu kaybetmişti ülkemin en çorak ilinde. Namlu önünde can verdi Süheyla Hanımın oğlu. Hep ağladı sonradan Süheyla Hanım ve gelini. Sonra şuradaki küçük tek katlı evde Mikail oturuyordu. Gazeteciydi Mikail. Her şeyi tüm objektifliğiyle yazıp çizirdi. Minicik ağzından büyük purosunu düşmezdi. Komik görünürdü ağzı bu tezatlıkta. Severdim Mikaili. Sesi hala kulaklarımda. Bavulum pek ağırlaşmaya başladı. Göz kapaklarım da. Yol boyunca geçmişin hayaletleri, şimdinin garip yüzleri bakıyordu, rüzgarın soğuşundan kehribara döndüğünü tahmin ettiğim gözlerime. Sonra bir çocuk. Ah minik çocuk ne de güzelsin sen öyle. Sarı saçlarıyla mavi hareli gözlerin, çillerle kaplı yanakların ve miniki, yumurcak ellerin.

Mahallemin bittiği yerden caddeye kadar elimde bavulum ve çantam yürüdüm saatlerce. Taksiye de binebilirdim tren garına gitmek için. Fakat binmek istemiyordu canım. Dün gelen mektubun şokunu atlatmalıydım toz toprak kaplı bu şehirde. Ne kadar yürüdüm ne kadar gittim ben de bilmiyorum. Ayağımdaki siyah babetlerim tozdan gri olana dek mi, bavulumun ağırlıktan yere sürtünerek eski yırtıklarına yeni yırtıkların eklenmesine dek mi, saçlarımdaki kırmızı kurdelenin rüzgarda uçuşup kaybolmasına dek mi? Ben de kestiremedim. Dudaklarım çatlamış kurak bir tarla gibi. Keşke evden çıkmadan su alsaydım. Ama kimse beni yolumdan döndüremez. Mektup gelmişti yıllar sonra. Hazırdım işte bu büyük buluşmaya. Hala aynı inanç ve kudret yolunda. Güneş tepedeki yerini yavaş yavaş bırakmaya başlıyordu. Etraf yine sessiz. Kuşlar mırıldanıyordu görüyor ve duyuyordum. Benim için onlarda seviniyordu işte. Hatta şarkıları şöyle geliyordu kulağıma. Do si do re mi re re do la. Gülümsedim kuşlara. Tren garına geldim. Etraf yine sessiz. İnsanlardaki renk cümbüşlüğü gözlerimi aldı. Bilet için gittiğimde hiç bir şey demeden mektuptaki adresi gösterdim pis pis sırttan adama. Ücretini ödedim. Bindim trene. Oturur oturmaz uyuyakaldım rahatsız yerimde. Gözümü açtığımda tren durmuştu. Pencereden baktığımda el sallayan onlarca el vardı. Kimisi oğlunu askere uğurlarken ağlayan anne gibi. Kimisi piyangoyu tutturan bir sokak çocuğu kadar mutlu... Peki ya ben? Elime bavulum ve çantamla indiğimde tabi ki sokak çocuğu gibi hissettiğimi düşündüm. Sokak çocuğunada güldüm geçtim. Hareketli akşamında bu şehrin bu caddesinde çevik bir hareketle elimle yoldan geçen taksiyi durdurdum. Mektuptaki adresi gösterdim bir şey demeden. Taksici de pis pis sırttı yüzüme. Bıyıkları ip ince. Gözümü bu pislikten çevirip hızla çoğalan ışıklara yönelttim. Taksi durduğunda para üstünü istemeden yüzük bankodu uzattım ve çıktım. Gelmişim. Buradaydım. Rüzgarda gelmişti taa oralardan benimle. At kuyruğum uçuştı, dalgalı kırmızı eteğimle birlikte. Eteğimdeki minik uçuşların, rüzgarın tatlı dokunuşlarının sesin hissedebiliyordum en derinimde. Önümde gecenin heybetiyle dimdik duran iki katlı, tüm soğukluğuyla içimi ürperten bahçeli bir ev duruyordu. Bahçe kapısını kulakları sağır eden bir gıcırta ile açtım. İlerledim tüm sakinliğimle, elimde bavulum ve çantam. Karanlık bahçe yolundan ışıklı eve doğru yürüdüm. Kapıya geldiğimde bu kez bir şeylerin değişeceğini bildiğim için bir heyecan kapladı narin müzisyen yüreğimi. Kapıyı tokmaktadım. Bir iki üç... Dört beş altı... Yedi sekiz dokuz... Vuruyordum ama duyan yok muydu sessiz çılgınlıklarımı? Hayır pes edemezdimki. Bunca yıldan sonra bir mektup gelmişti bana. Hayallerimi gerçekleştirecektim yaşı otuz olsada. Vurdum vurdum vurdum... İsrarla vurmaya devam ettim. Ellerimi kan kapladı. Gözümü yaş. Yığıldım kapının dibine bir sokak köpeği gibi ıslak ve evsiz. Dayadım sırtımı ceviz ağacından oymalı kapı denilen illete. Sırtımda bir kırırtı hissettim. Ve yeniden rüzgarın okyayışı. Gülümsedim rüzgara. Bir elin sıcaklığını omuzumda hissettim. O kadar heyecanlanmışım ki. Arkamı dönmeye korkuyordum. Yavaşça kalktım ve döndüm. Başımı çevirdikçe elin sıcaklığı artıyordu anlayışıyla birlikte. Gözlerimi

çevirdiğimde karşımda duranın uzun boylu, sıska fakat kumral saçlarının omuzlarında daireler çizmiş olduğu, masmavi gözlü, tahminimce evin hizmetçisi olsa gerek, henüz daha yirmilerinde bir kız olduğunu gördüm. Yüzünde bana acıyan bir ifade vardı. Hayır acımasın kimse bana. Kaskatı kesildim ve bir hızla kızı geçip, sanki daha önce gelmişimde biliyormuşum gibi evin her tarafını, direk üst kata çıktım. Merdivenler ayağımın altında eziliyordu. Ezilsin daha sert ve sağlam basmalıydım. Elimde bavulum ve çantam... Loş ışığın kapı camını harelediği odaya doğru sendeleyerek adım attım. Saçlarım boyun köküne yapışmış, dudaklarım kuruluktan birbirine geçmiş iki ip gibi keskin bir halde elimi kapı kolçağına götürdüm. Aklımdaki her soru işaretinin cevabı bu kapı ardında saklıydı hissedebiliyordum. Kapıyı açtım ardına kadar. Havada sessiz kahkahalar uçuşuyordu. Küf kokusu genzimi yaktı. Loş ışığın içinde bir süliet sandalyede oturuyordu. Yüzü pencereye sırtı ise bana dönük. Yorgunluktan bitap ilerledim ona doğru. Elimi omzuna koydum. Sessizce kıpırdandı. Döndüğünde onun o kişi olduğunu anladım. Sımsıcak kahverengi gözleriyle bakıyordu gözümün bebeklerine. İçimden bir şeyler kopup gitti sandım. Ağladı bebeklerim. Onunkilerde. Dudaklarımı yırtarcasına açtım. Ve büyük bir feryatla dilimden bu notalar çıktı:

-Baba?

Sımsıcak kahverengi gözler duydu beni. Ağladı tekrardan göz bebekleri. Gri saçlarını avuçlarının içine aldı. Ayaklarını sürüyerek yerinden kalktı. Ağzını açıyordu bir şeyler diyordu ama duyamıyordum.

Ağlıyordu. Bebekleri de. Bebeklerim de.

-Konuşsana hadi ne susuyorsun be adam? Baba hadi. Bak mektubun geldi. Ben de geldim. Baba. Bak her şey değişebilir. Hatta ve hatta o kadar geçen yılın ardından bana bu şansı verdiğin için seni affedebilirim. Baba...

Karşımdaki insan konuşuyordu fakat duymuyordum. Delilik böyle Bir şey miydi bilmiyorum. Ellerimdeki çantam ve bavulum yere düştü. Bavulumun eski püskü yırtıklarına bir yenisi daha eklendi. Gözyaşlarım havadaki kahkahaların varlığına meydan okurcasına artıp boynumdan aşağı süzülüyordu. Babam ve dudakları. Capcanlıydı. Elimden tuttu. Yatağın ucuna oturttu. Avuç içleri sımsıcak, gözyaşlarım gibi. Yatağının yanındaki komodinden bir zarf çıkartıp bana uzattı. Zarfı aldım, ellerimde titriyordu şeffaf zerre. Yırttım haşınca. Artık sabrım kalmamıştı. Çıkarttım ve sessizce okumaya başladım.

Güzel kızım. Berra'm. Sana bunu nasıl diyeceğimi bilemiyorum. Susarak bir yere varamıyorum. Sana her baktığımda yüreğim acıyor. Sen çok başarılı bir müzisyensin. Ünün tüm şehri aştı. Sesin, ezgin, bestelerin dahiyane. Kısa zamanda neler katettiğini kendi gözlerimle gördüm. Evden hiç eksik olmayan o Do Re Do Si La' ların bana hep huzur vermiştir. Şehrin bütün üstlerine konser verdiğin o gün seninle gurur duymuştum. Herkes seni ayakta alkışlamıştı. Üstünde siyah bir elbise. İnce güzel gerdanında benim zümrüt yeşili kolyem vardı. Sahnede birden bire bayıldın. Heyecandan olduğunu düşünmüştüm. Şimdi neden bu kadar uzatıyorsun diyorsun anne. Duyabiliyorum seni kızım. O günden sonra duymamaya başladın Doktor gelip baktığında sana duyamadığını söyledi. Ama bunun farkında hiç olmadın. Çünkü her yerden gelen seslere, notalara aşıkardın. Ben sana seslendiğimde beni bir kez olsun duymadın. Piyanonun başında durmadan duraksamadan hep çaldın. Sesin evimizde yankılandı. Ama beni hiç duymadın. Duymadığının farkında değildin. Kuşlara bakıp seslerini dahi duyduğunu iddia edip notalarına eşlik ediyorken, sana bunu kanıtlamanın pek bir manası yoktu. O kadar mutluydun ki. Ve yakın zamanda vermeye hazırlandığın bir konserin vardı. Hiç birimizi görmüyordun. Odandan hiç çıkmıyor çaldıkça çalıyordun. Bir gün odandan çıkıp bana seslendiğinde, sesimi duyamayacağını bildiğim için dilsiz rolü yaptım. Müziğin eşsizdi kızım. Duyamadığını bilsen bunu kaybedebilirdin. Sen duymazken bende konuşamaz oldum. Üzüntüm beni yedi bitirdi. Konserinin olacağı gün sana şans dilemek için merdivenlerden çıkıyorken ayağım kaydı ve düştüm. Beni duymadın. Dilsiz dilimden ne feryatlar koptu bir bilseydin. Ağzım burnum kan içinde şu anda sana bu satırları yazıyorum. Babanı belki cenazemde görürsün. Seni bana bırakıp

gittiğinde çok küçüktün. Belki bu kez babalık görevini yerine getirir ve bu gününde yanında yer alır. Seni çok seviyorum canım kızım. Duyduğunu biliyorum. Kalbindeyim. Sevgi notalarını hiç bırakma.

Annen Selma

Mektubu katlayıp koynuma aldım. Nasıl olurdu ki? Duyuyordum ama ben. Çaldıkça her şeyi görüyor, hissediyordum. Yanımda oturan fosilleşmeye yüz tutmuş, sınımsız gözlere sahip olan adama, babama baktım. Bana çıkarıp bir mektup daha verdi. Onu da okumaya başladım.

Kehribarım. Berram. Annenle seni bırakıp gittiğimde küçüktün. Çok güzel bir kadındı annen hatırlıyorum. Sana bunları yazmaya annenin sana bıraktığı mektubu bulduğum günden itibaren yazmaya başladım. Kızım. Sağırılığının farkında değildin. Üstelik bunu farketmenide sağlayamadım. Annen ölünce kimseyle konuşmadın. Beni görmende bir şeyleri değiştirmedin. O odanda hiç durmadan hep çaldın. Konserini kaçırdın. Ünün söndü ve sen buna dayanamadın. O gün on dokuz yaşındaydın. Kapının önüne her gün erzak bıraktırdım. Yanıma alamazdım seni. Duymadığını anlamak sana çok ağır gelirdi. Zaten beni kötü bilirdin. Bunu değiştirmeye lüzum görmedim. Kızım. Senin için her gün tedavi aradım. Bulamadım. Yaşın yirmiye geçerken, ben yaşlanmaya yüz tuttum. Benimde annen gibi dilsizden bir farkım yoktu. Aldığım haberlere göre her gün kapıya koşuyor, etrafı kolaçan ediyor, sonra kapatıp içeri dönüyormuşsun. Ne duyuyor ve kapıyı açıyorsunki benim güzel kızım? Komşuların durumundan haberdardı. Ve kimse elleşmiyordu sana. Süheyla Hanım ve gelinide. Mikailde. Kızım. Keşke bir şeyleri değiştirebilseydim. Günün birinde sana bunları okutmak yerine yüzüne karşı söyleyebilseydim. Hayattaki tek varlığımısın. Seni çok seviyorum canım kızım. Hoşçakal. Baban.

Art arda aldığım darbelerin ağırlığı altında eziliyordu müzisyen ruhum. Şu anda tamda bu sahneye uygun gidecek ne de güzel bestelerim vardı. Ben babamın elini tutarken, gözlerimizdeki yaşlar boynumuza ulaşırken, arka fonda durmaksızın çalan bestelerim... Şimdi anlıyordum dün gelen mektubu. Babamdan gelen o mektupta. Her şeyin değişeceğini, yeniden herkesin gıpta ile bakan piyanisti olacağımı, bunu değiştirebilmek için uzun yıllar çabaladığını, çözümünü bulduğunu fakat bunun için hemen yanına gelmem gerektiğini yazıyordu. Ne değişmişti ki? Sağır bir piyanist olduğumun dahi on sene sonra fark eden ben'in hayatında ne değişebilirdi ki? Babam mektuba doydüğümü fark etmiş olacak ki, elinde küçük bir kartta, sağırılığımın ameliyatla çözülebileceğini yazmıştı. Ne kadar ağladım, ne kadar zaman geçti elimde yaşlı babamın eliyle bende bilemedim. Ben dedim anlattım. Doya doya konuştum. Babam dinledi. Babamda dilsizdi. Sarıldı bana. Saçlarımı okşadı.

Sabah olduğunda penceredeki kuşlara baktım. Ve inanmayacaksınız ama tüm sağırılığımın rağmen onları ve notalarını duydum. Tebessüm ettim kuşlara. Her şeye rağmen. Babamın evindeki hizmetçi kız bize kahvaltı masası hazırlamıştı. Şimdi karşımdaki bu kızın sesin duyamayacağımı bile bile (en azından şimdilik) teşekkür ettim. Gülümsedi bana. Bende ona. Kahvaltıyı yaptıktan sonra babamla hastaneye gittik. Buz gibi mavi koridorlar, buralar bana pek bir yabancıydı. Sessiz ve dilsizdiler. Dinlememişim daha önce buralarını. Doktor kontrolleri yaptı. Küçük bir karta şöyle yazmıştı: -Bu ameliyat sonrasında sana çok az bir oranda duyabileceğini söylüyorum. Ancak duyabilme ihtimalinide unutma. Umut et. Önemli olan düzeleceğine olan inancın. Gülümsedim doktora. Narkozun yavaş yavaş işlediği bedenimde, gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu. Uyandığımda kulaklarım sargılıydı. Bekleyecekmişiz. Bir on yirmi gün. Bekledik, bekledik, bekledik, piyanomda bekledi, sedef kakmalı, zeytuni yeşili küçük kutumdaki ömrümü verdiğim bestelerimde...Doktor sargılarımı açtığımda babamda, hizmetçi kızda, piyanomda, bestelerimde, bende heyecan içindeydik. Doktor ağzını oynatıyordu. Gülümsedim doktora. Babam konuştu.

Gülümsedim babama. Hizmetçi kız konuştu. Gülümsedim hizmetçi kıza. Piyanoma baktım. Gülümsedim ona. Dudaklar kıpırdanıyordu. Benimklerde. Bir hızla kalktım. Piyanomun başına geçtim. Sedef kakmalı, zeytuni yeşili küçük kutumdaki bestelerimi elime aldım. Çalmaya başladım. Parmaklarım usulca değiyordu narin, siyah beyaz tuşlara. Dokundukça kırılacak gibi oluyorlardı. Ama olsun. Benim hıncım vardı. Daha sert basmalıyım. Piyano yerin dibine girmeliydi. Yazmalıydım yeni melodileri akıl defterime. Tamam şimdi sakin olalım. Yumuşak bir dokunuş tıpkı ince do gibi... Sanki azalıyordu tüm öfkem havada süzülen her melodiyle. Boşaltıyordum işte her bir derdi en ince seslere. Hızımı alamıyordum. Do re Do re Do Si La La Do... Müzikle bir bütün ruhum. Durdum. Arkama baktığımda babam, doktor, hizmetçi kız bana bakıyorlardı. Dudakları kımıl kımıl. Umut etmişim. Ve sonuçta pek farkedenden bir şey olmamıştı. Annemin dediği gibi ben zaten dünyayı ve notaları tanıyordum. İçimde hissediyor ve duyuyordum. Bu kadar zaman insanları duymadan yaşadığımın farkında dahi değildim. Gülümsedim ardımdaki varlıklara. Ve çalmaya devam ettim. Duymak hissetmekse, ben her şeyi duyabiliyordum. Do re Do re Do Si La La Do... Müzikle bir bütün ruhum...

Güneş